

Set veus i un silenci

El dramaturg Josep Maria Miró imagina un crim a través de set personatges interpretats per Pere Arquillué a 'El cos més bonic...', que s'estrena avui a Salt

Pere Arquillué és el protagonista d'aquest monòleg dolorós a set veus, dirigit per Xavier Albertí FELIPE MENA.

El Temporada Alta [<https://temporada-alta.com/>] espren les seves últimes estrenes aquest cap de setmana. Avui, i fins diumenge, al Teatre de Salt es representa El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc, de Josep Maria Miró (nascut a Prats de Lluçanès, Osona, el 1977). L'actor Pere Arquillué encarna les set veus que narren un fet insòlit en un poble i que, a través dels set punts de vista, prova d'atansar-se a les raons i l'acció concreta d'un crim: un noi de disset anys apareix mort, amb els genitals amputats. L'autor fa un homenatge al treball de l'actor i a la funció social del teatre, que té la capacitat de veure un mateix fet des de diferents angles. Al voltant d'aquestes set veus s'instal·la un silenci latent d'una "petita comunitat preciosa i terrible" (tal i com recull

l'agència ACN de la presentació d'ahir). En aquest text es destil·la el desig sexual i les conseqüències de voler-ho negar.

El director, Xavier Albertí, ha imaginat un espai auster, ben diferent del plantejament que va proposar a Temps salvatge, també del mateix autor a la Sala Gran del TNC: l'actor, un llenç de Narcís Comadira i una tela al fons, que evoqui una pintura barroca serveixen per potenciar la paraula en una escena amb una llum molt essencial. Molt poc més. En tot cas, una tenora interpretant Bach per tancar el quadre. Les set "ànimes" (en paraules d'Arquillué) il·lustren les vivències del jove; del seu pare suïcidat anys enrere, de la mare; d'una professora d'institut, o del propietari d'una serradora.

El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc és una producció del Temporada Alta amb el grup Focus. Pel que sembla, a hores d'ara no s'ha anunciat en quin teatre ni en quina temporada podria presentar-se a Barcelona. De fet, Arquillué, tornarà en breu al Romea amb la celebrada comèdia 53 diumenges, una peça als antípodes de l'exigència emocional d'un text, un viatge interpretatiu, que es podria alinear amb el treball de Blasted (2018) o Primer amor (2010).

Es tracta del primer títol d'una trilogia (pensada per a un sol intèrpret) que ha pensat el dramaturg i que té per títol Tríptic de l'epifania. El cos més bonic que s'haurà trobat mai en aquest lloc va guanyar el premi Born de teatre 2020. Miró l'ha guanyat en unes altres dues ocasions: La dona que perdía tots els avions (2009) i El principi d'Arquimedes (2011), que va tenir una notable producció i una posterior versió a la pantalla. En aquesta trilogia el dramaturg aborda "la destrucció de la bellesa". Miró va redactar aquest drama amb un innegable flaire de dolor, en ple confinament arran de la covid. Va ser una necessitat vital a causa de morts properes a les quals no es va poder donar el comiat necessari i amb una societat amb els teatres tancats. Miró avançava ahir que ja hi ha set traduccions d'aquest text i que es preveuen estrenes de diferents produccions en altres països aviat. La concreció del temps i la urgència en què va ser escrit fa que Arquillué consideri El cos més bonic... una obra que no és només per a un actor, "sinó per a un país i un temps". Efectivament, el director remarca que el teatre, avui, serveix per entendre "el nostre temps", una característica de tota la dramaturgia de Josep Maria Miró, que

utilitza l'escena per formular-se preguntes, a ell mateix i, indirectament, al públic.

Els tres noms d'aquesta producció es prodiguen amb certa naturalitat al Temporada Alta (que enguany està celebrant l'edició número 30): Xavier Albertí ha estat en 12 edicions, des d'Ànsia (2000) i amb la trilogia de Jordi Oriol o dos dels tres duets de Benet i Jornet (Dones que ballen i Soterrani); Pere Arquillué ha estat present en les últimes 22 edicions del festival; Josep Maria Miró, el més jove de tots tres, va per la tercera presentació al festival: abans s'havien vist Nérium Park (2013) i Cúbit (2016).

Publicat a:

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2069588-set-veus-i-un-silenci.html>